

CREACIÓ LITERÀRIA

Vaig aprendre a estimar
les tardes de diumenge
–el teu barri adormit enllà dels vidres,
l'aroma del te verd, el moviment
harmònic dels teus dits plegant la roba
i la mirada atenta als mots que compartíem–.

I no he marxat mai més de tu,
ni de la sala càlida que ens guarda les converses
i els silencis quiets de totes dues
i aquesta nostra manera de riure.
No me n'he anat mai més,
ni de tu ni del pis ni dels diumenges
que ens agombolen
com una mare antiga.

Defora, contra els vidres, espeteguen
les incansables veus dels qui asseguren
que no pot ser possible,
que no pot ser probable,
que no pot ser estimable
aquesta tarda nostra, única,
de tendresa i companyia;
que som dues, i que hauríem
d'envejar-nos, en el fons,
i simular somriures, i clavar-nos
punyalades per l'esquena...

I qui se'ls creu?
Tu i jo seguim teixint converses plàcides,
infinites, que ens salven, i silencis
que ens fan germanes i ens fan còmplices,
i estimem els diumenges adormits
que ens agombolen
com una mare.

Dona de principis

És per principi
que sobrevisc als finals
i que no acabo mai les frases que vull dir-te;

que fumo només quan vull,
i se m'emporta el riure fluix de l'herba
per carrerons clandestins
d'alguna ciutat que enyoro;

que hestimo sempre amb hac
i m'enamoro de poetes tristos,
de trapezistes i cronopis,
i de princeses fosques com la nit.

És per principi
que t'odio només
les tardes dels diumenges
vint-i-nou de febrer
de cada quatre vides;
que ressuscito a l'abril
i moro un poquet més
a entrada de novembre.

Que no renego mai
de cap dels meus amors
quan han estat amors.
Que camino amb els ulls embenats
damunt la corda fluixa del desig,
i esventro caixes de Pandora
quan el dolor supura a les genives.

I per principi, ja ho saps,
em descuso els finals
i torno a fer la vora amb molta cura.

Sol d'Hivern

(“a la meva germana, que esperava en Guiu tancada a l'illa”)

Esperes, Anna, el sol d'hivern, i mentrestant
descabdelles cançons per bressar l'aigua

—el mar t'ha omplert el centre, i tota tu
desafies els límits i et desplegues.

Inventes, Anna, el sol d'hivern,
que t'inunda l'entranya a cop de dies,
i no cerques un nom, sinó una màgica
manera de redir-te i de saber-te.

Reposes, Anna.

Al cim del fred,
t'escalfarà aquest sol que ara intueixes
i tindrà un nom amb gust de sal,
de mar i vent,
de pedra i de rissaga.

Viña del Mar

“M’he après la lliçó, mare:
Xile limita al nord amb el Perú,
al sud amb l’Antàrtida,
a l’est amb Bolívia i l’Argentina,
a l’oest amb l’oceà Pacífic,
i al centre amb el teu enyor.”

Et recordo d’un somni compassiu
que em torna a agombolar mentre reposes:
escales infinites, barriades
d’argila i de pa dur, infants descalços,
cimats atapeïts de cases grises
com penjolls de raïm,
encara més escales
i el mar estès als peus, com una estora.
És primavera al sud, octubre amable.
Tu hi ets, enmig de tot i al fons de tot,
desdibuixant-me els límits i acollint-me.

Suspena en l’aire igual que ahir, igual
que els dies de dolor que ja no compto,
des de l’hivern del nord rescates, mare,
el tros de fe que et cal per convidar-me
a passejar pels cims avui mateix
—Viña del Mar als peus, l’enyor intacte—.

Ignoraré els camins de l’oceà
que separen la por d’aquests llençols
de la promesa dels cimats descalços
—dels barris infinits, de les escales
abocades al mar com un penjoll,
les cases de pa dur, els infants d’argila—,
i marxarem plegades cap al sud
algun matí de primavera amable.

(Non si male nunc, 2008)

Teranyines al fons del paladar,
com filferros. Silencis embrutits
i malsons infantils sota les mantes.

«Si calles i empresones l'aire al pit,
la por se n'anirà sense trobar-te.»

La teva pell de nena amaga un monstre
que no apareix als contes que t'expliquen.
En coneixes el rostre i el respir,
i saps que es recargola en el teu centre
com una serp immunda.

Calles, doncs,
aferrada al conjur que ha de salvar-te,
i exilies el cos que han profanat
(li negues l'existència,
el tacte).

El dia que podràs estimbar el fàstic
en l'abisme del cos
ja no et caldran
conjurs irreductibles.

(*Non si male nunc*, 2008)

I guardo la vergonya dins alforges

Cos meu,
he nascut per mirar-te sense veure't,
per guardar la vergonya dins alforges
en un lloc imprecís de les entranyes.

Ignorar-te és saber-te i no sentir-te,
oblidar que existeixes, que hi ets sempre
i que et tinc (a desgrat de mi i de tu).

Voldria esmicolar els miralls del món,
el mirall de la cambra i el dels ulls
que em miren i em mesuren i em suspenen.
Trencar-los tots alhora, per trencar-me
de riure quan ressoni el foll brogit
de la meva victòria.

Plorar
després, potser, pel jo perdut, per l'ànima
perduda i enyorada d'aquest cos,
que es sap vençuda.

No hi ha res llevat
de tu i de mi, i res no s'hi compara;
i tanmateix no et vull, o et vull i dolc,
i guardo la vergonya dins alforges
en un lloc ignorat de les entranyes.

(Non si male nunc, 2008)

L'aranya

(A Marie-France Hirigoyen, autora de *L'assetjament moral*)

Se m'ensorra la llum
entre els fils de l'aranya.

Fa vides que no em trobo.

Rere el tel,
m'aprenc els mots que em dicten, poso preu
a alguns trossets de vida,
els malvenc,
m'aferro al que m'atrapa i salvo el buit.

Hi ha vespres, tanmateix,
que et sento dins la fosca,
veu que vas ser meva,
i em parles de fugida i de miracle.

Però jo sé que el retorn
és un camí inservible,
que algun ocell burleta
se n'ha menjat les molles.

Et faig callar: l'aranya torna.
M'agombola, aquest cop.
M'hi abraço.

(*Non si male nunc*, 2008)

Furt

Plouen vidres
als carrerons de l'ànima.

M'amago entre les ombres
i espio els vianants.

Assaltaré el primer que tingui llum
i li prendré el somriure.

(Non si male nunc, 2008)

T'evoco, Rosa, i se m'acut
que podria besar-te les parpelles
carregades de son, i empresonar-te
un rínxol entre els dits,
si no fes tant de temps que he congelat
el bes a freq de llavi.

Et penso, Rosa, i sé perdut
el silenci quiet dels teus camins,
que ignoren el defici del meu tacte
(en tinc un mapa mut que vaig omplint
a cops d'imaginari).

T'enyoro, Rosa.
I no vull més
que aquest misteri teu que m'omple el somni
i desfà les engrunes de certesa
que m'aguanten.

(Non si male nunc, 2008)

Conjur

(“Al meu germà,
que volia fer tornar la mare
amb una vareta màgica”)

He d'apartar, germà,
l'esguard de la finestra
(no hi ha respostes més enllà dels vidres)
i recórrer una a una les estances
de la casa.
T'he de trobar menut,
darrere de les portes entreobertes,
en l'angle fosc on arreceres l'ombra,
intactes
la fe i l'enyor a punta de vareta:
“Abracadabra,
que aparegui...”

Te'n robaré un pessic, d'aquesta fe,
perquè d'enyor, ja ho saps, me'n sobra massa,
i creuaré, com tu, l'ample oceà
que se'ns va endur tan lluny
totes les mares.

(*Non si male nunc*, 2008)

En una vida inèdita
moriré tota sola a les envistes de casa,
a l'hora de la posta. M'haurà atacat
un nombre inversemblant de vespes verinoses
quan cercava móres pels camins de paret seca,
i hauré caigut, quieta, contra les pedres del mur,
en el tombant exacte des d'on s'albira l'hort
i el porxo ensomniat
i la figuera borda.

Algú m'esperarà dins de la casa (dins de casa, vull dir),
amb el sopar a mig fer i el davantal ple d'ànsia.
Des del mur,
sentiré campanades a mort al rellotge de l'avi
i l'udol estripat dels cans que ensumaran les ombres.

Davallaré a la terra de la tanca,
al ventre de rostolls i pedra seca,
mentre el silenci besa l'esglai a les cortines
i s'aferra l'últim respir
a les barreres de fusta de l'entrada.

Aniversari

Avui, aniversari del dolor.

Destapo, doncs, una altra ampolla negra
i torno a encendre les espelmes còmplices.

És l'hora de l'enyor estèril, l'hora
de plorar els esquelets d'aquelles naus
que mai no es van cremar i que van deixar-nos
les estelles podrides
clavades al pulmó.

Enterrades en un pastís de cendres,
les espelmes esperen que les bufi
amb un poc menys d'agror que l'any passat.

Avui, però, sóc jo qui els fa l'ullet,
i les convido a beure vi calent
i a emborratxar-nos:

l'aniversari era ahir,
i no vaig recordar-me'n.

(Non si male nunc, 2008)